Ἀληθινὲς ἱστορίες
ΜΕ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑ

Δωδεκάμισυ χτύπαγε τὸ ρωλόϊ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν περνώντας τυχαίως ἀπὸ τὴν ὁδὸν Μαιζῶνος ἐρημη ἐκεινη τη στιγμή, μοῦ φανηκε οτι εἶδα τὸν κυρ Θουωρο, νὰ σούρνη σγουφτοφάο το βαρις, υυο κουβαρια σύρμα ἀγκαθωτό.

Χρειαστηκε νὰ πλησιάσω ἀρκετὰ γιὰ νὰ διαπιστωσω οτι δὲν εκαναλάθος καὶ ὅτι πράγματι ἦταν αὐτος καὶ ὄχι ὁ Σιμεων καὶ παραξενέφτηκαὶ ὅταν ὁριστικὰ θεβαιωθηκα

Φυσικὰ εκανα ο,τι θὰ εκανε κάθε γνωστός του στὴ θέση μου, που τον ἤνερε ὄχι γιὰ παλπατζῆ σιδερᾶ, ἀλλὰ γιὰ ἀνθρωπο διανοουμενο καισοβαρό.

—Κυρ Θόδωρε, ἔ! κυρ Θόδωρε τοῦ φώναξα. Σπὸ ἐμποριο βλέπωτὸ εριὲς βραδυάτικα.

Γύρισε τὴ μουσοῦδα του ὁ κύρΘόδωρος, ἄφισε νὰ τοῦ ξεφύγη ἕνα «ὑοὖεὐοὐοὐφ» θυμωμένο καὶ παρατῶντας τὸ βαρυ τοῦ φορτιο μοῦ εἶπε:

—"Ασε τὶς σάχλες καὶ τὸ δούλεμα κύριε πρῶιμο ξεφτέρι καὶ βγάλε τα κουλά σου ἀπὸ τὴν τσέπη. Ἄντε ντέ, δῶσε ἕνα χεράκι ποὺ κάθεσαι σὰν μαντάμ!!

—Μανταμ; Ψέλλισα μέσα ἀπὸ τὰ δόντια μου. Τί ἀκούω; Πάει τὴν ψώνησε ὁ φουκαρᾶς, καὶ τοῦριτα μιὰ συμπαθητικὴ καὶ ἐξεταστικὴ ματιά.

Ο κυρ Θόδωρος ὅμως, μὲ πυρπόλησε μὲ τὸ δεξὶ του μάτι ποὺ γυάλιζε, καὶ μὲ ἀνάγκασε, θέλοντας καὶ μὴ νὰ πιάσω καὶ νὰ σούρω τὴν ἄλλη ἄκρη.

Ἀκριβῶς στὴν διασταύρωσι Ἁγίου Νικολάου καὶ Μαιζῶνος μὲ σταμάτησε:

—Ἀρκετὰ λεβέντη μου μοῦ εἶπε σ' εὐχαριστῶ, καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ἄρχισε σὰν συνομώτης νὰ ξεδιπλώνῃ μὲ προσοχὴ τὸ σύρμα.

Σημεῖα τρέλλας, ποτὲ του δὲν εἶχε παρουσιάσει ὁ κύρ Θόδωρος. (Σπὸ παρελθόν). Ἐπειδὴ ὅμως γιὰ τὸ παρὸν δὲν ἤμουνα θέβαιος θυμήθηκα τὴν παροιμία πού λέει: «Ὅσα φέρνει ἡ ὥρα δὲν τὰ φέρνει ὁ χρόνος» καὶ ὅσο κι' ἄν μοῦ φάνηκε περίεργο αὐτὸ πού ἔκανε δὲν τὸν ἐμπόδισα, ἀλλὰ τάχα μου ἀδιάφορα, ἔσουρα μὲ τρόπο καὶ τρύπωσα στὶς κολῶνες, γιὰ νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔργο του.

Μιὰ ματιὰ ἔριχνε δεξιά, ὁ κύρ Θόδωρος λίγο σύρμα ξετίλιγε, μιὰ ματιὰ ἀριστερὰ ἄντε ἄλλο λίγο μέχρι ποὺ τὸ ἄπλωσε ὅλο στὸ πλάτος τοῦ δρόμου. "Ὑστερα ἔπιασε τὴ μιὰ ἄκρη καὶ ἔζωσε κάργα τὴ μιὰ κολώνα. Μὲ μιὰ τανάλια περδίκλωσε τὸ σύρμα πολλὲς φορὲς καὶ ἀφοῦ τὸ σιγούρεψε, πῆγε στὴν ἄλλη γωνία. Τέντωσε τὸ σύρμα ἔζωσε καὶ τὴν ἄλλη κολώνα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ξανάφερε ὅλλτα τὸ σύρμα τὸ ἀγκαθωτὸ πάλι στὶς κολῶνες καὶ σχημάτισε ἔτσι ἕνα ἀδιαπέραστο συρματόπλεγμα.

Ἀφοῦ τὸ ταρακούνησε κάνα δυὸ φορὲς ἀκόμη καὶ βεβαιώθηκε ὅτι ἦταν γερό, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κόκκινο πανὶ καὶ μερικὲς ταμπέλλες ποὺ κάτι γράφανε, ἀλλὰ δὲν διέκρινα καὶ ἄρχισε νὰ τὰ κρεμάη σιγοσφυρίζοντας ὁ ἀφιλότιμος.

Ἐμένα ἄρχισαν νὰ τρέμουν τὰ γόνατά μου.

—"Ωρα εἶναι, εἶπα μέσα μου νὰ φανῆ κανένας πολιτσιμᾶνος, κι' ἄντε ὕστερα νὰ δώσης ἐξηγήσεις. "Ντε νὰ ἀποδείξης ὅτι δὲν ἤσουν συνεργός. Τί ἤθελα ὁ βλάκας νὰ βοηθήσω;

Τούτων καὶ τούτων καὶ ἄλλων ἕνεκεν ἀφ' ἑνὸς, καὶ γιὰ νὰ ξεφύγω ἀφ' ἑτέρου, ἀπλώνω ἕνα πόδι καὶ τσούπ κάνω ἕνα βῆμα. Ἀπλώνω ἄλλο πόδι καὶ τσούπ— τσούπ κάνω ἄλλο ἕνα βῆμα. Ἀπλώνω ἄλλο πόδι καὶ κάνω...μόνο τσούπ, γιατὶ μιὰ ἀγριοφωνάρα:

—Ποῦ πᾶς βρεεέ ἔλλα ἐδῶ, μοῦ πάγωσε κυριολεκτικῶς τὸ αἷμα.

Μέχρι νὰ σφίξω τὰ γόνατά μου γιὰ νὰ συγρατήσω τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ διαπιστώσω ὅτι ἐκεῖνο τὸ «ποῦ πᾶς βρεεέ» ἐγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κὺρ Θόδωρου ἦταν πλέον ἀργά.

Τέλος πάντων πλησίασα σημειωτὸν, δι' εὐνοήτους λόγους, καὶ τί νὰ δῶ!! Στὴν μιὰ ταμπέλλα ζωγραφισμένη ἔχασκεμιάνεκρακεφαλὴ μέδυὸ κοκκάλες, στὴν ἄλλη ἦταν γραμμένο: «Κίνδυνος, θάνατος νάρκες» στὴν τρίτη: «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχονται» στὴν τετάρτη: «Γιούπι— γιούπι γιὰ» καὶ στὴ μέση τὸ κόκκινο πανί.

—"Οποιος κοττάει ἄς πλησιάση τώρα κύρ Φώτη, ξεστόμησε ἐνθουσιασμένος Ἀμὰν αὐτὴ ἡ πληγὴ μᾶς κατέστρεψε.

Δὲν καταλάβαινα τὶ ἔλεγε, ἀλλὰ βρῆκα τὸ θάρρος νὰ θυμώσω καὶ νὰ τοῦ πῶ:

Τί εἶναι αὐτὰ βρὲ θεόμουρλε!!

Τσίπα δὲν ἔχης κακομοίρη μου ὧριμος ἄνδρας καὶ μορφωμένος. Οὐ νὰ μοῦ χαθῆς, νὰ μοῦ χαθῆς κατσαπλιά. Φτοῦ σου παναθεμάσε θὰ μὲ πάρης στὸ λαιμό σου, καὶ τοῦ κόλλησα ἕνα ταλλιράκι ζεστὸ στὸ κοῦτελο.

Τὸ σκοὐπισε ὁ Θοδωρῆς, εἶπε νὰ μοῦ δώση τὰ ρέστα, ἀλλὰ προτίμησε νὰ μὲ πιάση ἀγκαζὲ καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήση τὸν σκοπὸν τῆς τόσον ἐπικίνδυνης ἐκείνης παλαβωμάρας του.

—Φώτη ἄρχισε, οὔτε μουρλός, οὔτε κατσαπλιάς εἶμαι καὶ τσίπα ἔχω ἀρκετὴ. Ἀλλὰ ἀνακάλυψα, γιατὶ ἡ Πάτρα ἐρημώνει κάθε βραδάκι στὶς ὀκτώ, ὅπως λέει καὶ τὸ τραγοῦδι.

—Μπά;!!

—Μάλιστα ἀγαπητέ μου. Φταίει τοῦτος ὁ δρόμος

—Τοῦτος ὁ δρόμος; Γιατί;

—Γιατὶ Φώτη, ᾧκου γιατί.

—Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ πόσες ὧρες μπορεῖς νὰ σταθῆς ὀρθὸς καὶ νὰ σουλατσαίρνης.

—Κάνα δυό.

—Ὡραία. Καὶ μετὰ τί γίνεται;

—Μετὰ μὲ πονᾶνε τὰ κατσακλίδια μου καὶ πάω γιὰ ξάπλα

—Ἀκριβῶς Φώτη. Πᾶς γιὰ ξάπλα ὅπως πᾶνε οἱ περισσότεροι Πατρινοί, ἀφοῦ προηγουμένως ὀργώσουνε τὴν ὁδὸν Ἁγίου Νικολάου καὶ Μαιζῶνος. Ἀρχίζουν φίλε μου τώρα τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὶς ἕξη. Μιὰ ἐπάνω μιὰ κάτω, μιὰ ἐπάνω, μιὰ κάτω καὶ ὁδστου μπαλντίζουν. Τὶ νὰ σοῦ κάνουν, δὲν εἶναι μηχανές. Πόδια εἶναι αὐτά, κοκκαλάκια εἶναι αὐτὰ κουράζονται. Καὶ ἀφοῦ εἶναι πόδια καὶ κοκκαλάκια καὶ κουράζονται, πρέπει νὰ ξεκουραστοῦν. "Ωρα ὁ κτὼ ντὰν λοιπόν, θαράει ἡ...Πατρινὴ ὁπισθοχώρησις. Σὲ μισὴ ὥρα ἔχουν ἀβειάσει τὰ πάντα. Δρόμοι πλατεῖες, καφενεῖα,ζαχαροπλαστεῖα. Παντοῦ ἐρημιά.

Ἀμὰν βρέ Φώτη, ἔτσι ἤτανε ἄλλοτε. ἡ Πάτρα, ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργή.

Πλούσιοι, φτωχοί, ὅλοι, ὅλτα στὸ μῶλο καὶ μετὰ σπίτι καὶ μάτα μῶλο καὶ μάτα σπίτι. "Ελα Χριστὲ καὶ Παναγιά.

Γιαυτὸ τὸν ἔκλεισα τοῦτον τὸν δρόμο. "Οχι νὰ μοῦ πῆς ἄμα αὔριο δὲν μπορέσουν νὰ κάνουν ὅλτες, ὅπερ σημαίνει ὅτι θὰ εἶναι ξεκούραστοι, δὲν θὰ φιλοτιμηθοῦν νὰ πάνε σὲ καμμιὰ ταβερνίτσα ἀπανωχωρήτικη ἢ ἄλλοῦ ἀπὸ τὶς τόσες ξακουσμένες γιὰ νὰ σκοτώσουν τὶς ὧρες τῆς σχόλης τους, ἢ σὲ κανένα ζεστὸ ὑπόγειο καπηλιό, ἢ σὲ κανένα ἄλλο κέντρο διασκεδάσεως;

—Μπορεῖ κύρ Θόδωρε, λοιπόν;

—Λοιπὸν Φώτη, ἔχουμε στὴν Πάτρα ἑκατὸ χιλιάδες νοματέους. Πέταξε τοὺς μισοὺς στὴ θάλασσα, μᾶς μένουν πεῆντα. Ἀφαίρεσε ἄλλους μισοὺς ποὺ σοῦ μοιάζουνε στὴ τσιγκουνιά, πόσοι μᾶς μένουν;

Εἴκοσι πέντε κύρ Θόδωρε.

—Ἐγὼ σοῦ λέω δέκα πέντε χιλιάδες. ἄντε δέκα, ἄντε πέντε χιλιάδες. Ἐ! λοιπὸν φίλε μου μὲ πέντε χιλιάδες κυκλοφοροῦντας Πατρινοὺς τὴ ἑβδομάδα τὶς βραδυνὲς ὧρες (σήμερα ἐγώ, αὔριο ἐσύ, μεθαύριο ὁ ἄλλος) τὰ φέρνει ὁόλτα ἡ νυχτερινὴ Πάτρα.

Καὶ οἱ ταβερνοῦλες μποροῦν νὰ γίνουν ξανὰ ταβέρνες τῆς προκοπῆς καὶ ὄχι οἰνοπωλεῖα τῆς μπουκάλας καὶ τὰ κοσμικώτερα κέντρα μποροῦν νὰ διατηρήσουν ὀρχῆστρες καὶ πολὺς κόσμος μπορεῖ νὰ φάη ψωμάκι.

Τὶ τὸ ὡραιότερο Φώτη, ἀπὸ μιὰ καλὴ συντροφιὰ καὶ μπόλικο καλαμποῦρι σὲ μιὰ ταβερνοῦλα "Ἑστω μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὸν καθένα μας. Ἐκτὸς ἐὰν νομίζης ὅτι οἱ γεροντώτεροι δὲν ξέρανε τὶ κάνανε.

Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως θὰ τὸ πετύχω μὲ τοῦτο τὸν τρόπο, ἢ οἱ Πατρινοὶ θὰ βροῦν κάπου ἄλλοῦ νὰ κουράζωνται περιμένοντας τὸ Καρναβάλι γιὰ νὰ βγάλουν ὁμαδικῶς τὸ ἄχτι τους. Βέβαια ἄν καταρθώσουν νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ καρέκλα μέσα σὲ κείνον τὸν πανζουρλισμὸ ποὺ λέγεται ἀποκρηάτικο γλέντι.

Ποὺ ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάνη γλέντι δηλαδή.

Κ. Βρ—ς

Μικρὰ νέα

Μετὰ τὴν ἐπισκευὴν τῆς ὁδοῦ Χαραλάμπη, τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι παρὰ τὸ ἀκατάστατον τοῦ καιροῦ, προχωροῦν ἀξιοθαυμάστως γοργά, ἀσφαλῶς σειρὰν θὰ ἔχῃ ἡ παράλληλος αὐτῆς, ὁδὸς Σωτηριάδου.

—Ἡ ἐν λόγῳ ὁδὸς ἂν καὶ εὑρισκομένη εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εἶναι σχεδὸν ἀδιάβατος, ἀπὸ πεζοὺς καὶ τροχοφόρα καὶ χρήζει, ὡς ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζει ἡ Δημοτικὴ μας ἀρχὴ· ἀμέσου ἐπισκευῆς.

—Συνεργεῖα ἐλαιοχρωματιστῶν τοῦ Δήμου συνεχίζουν τὸν ἐλαιοχρωματισμὸν τῶν σιδερένιων ἠλεκτρικῶν στύλων, κυρίως εἰς κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως.

—Κεντρικώτατον σημεῖον ἀσφαλῶς εἶναι καὶ τὸ μέρος ὅπου οἱ σκάλες Γιογκαράκι.

—Οἱ ἠλεκρικοὶ φανοὶ τῆς ὁποίας, προχείρως τοποθετηθέντες ἐξ ἀρχῆς ἔχουν ἀνάγκην μικροεπισκευῶν καὶ ἐλαιοχρωματισμοῦ.

—Ἐπιτροπὴ συμπολιτῶν κατοικούντων εἰς τὰς ὁδοὺς μεταξὺ τῶν στάσεων Ὑψηλῶν Ἀλωνίων καὶ Ὁμονοίας τοῦ Ἀστικοῦ ΚΤΕΛ ὑποβάλλουν μίαν θερμὴν ὅσον δικαίαν παράκλησιν.

—Νὰ δημιουργηθῇ μία ἐνδιάμεση στάσις ἡ ὁποία καὶ πρότερον ὑπῆρχε.

—Διότι ὡς ἔχουν σήμερον τὰ πράγματα, οὐδεμία ἐκ τῶν δύο στάσεων τοὺς ἐξυπηρετεῖ, ἀναγκασμένοι πλειστάκις ὑπὸ βροχὴν νὰ διανύουν ἕνα μεγάλο διάστημα πρὶν φθάσουν εἰς τὰ σπίτια τους.

—Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐν λόγῳ ἐνδιάμεση στάσις ὑπῆρχεν. "Ἀρα ἐχρειάζετο, νομίζομεν ὅτι εὐμενῶς οἱ ἰθύνοντες τοῦ ἀστικοῦ ΚΤΕΛ θὰ ἐξετάσουν τὴν παράκλησιν τῶν πολλαπλῶν συμπολιτῶν καὶ θὰ ἱκανοποιήσουν τὸ δίκαιον αἴτημά των.

—Πρωτοτυπίες, ποῦ ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν Ἀμερική; "Ενα κουρεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης κάνει χρυσὲς δουλειὲς ἀφίνοντας τοὺς πελάτες του νὰ ἐυρίζωνται μόνοι τους.

—Μὲ ἕνα ἐλάχιστο ποσὸ (σχεδὸν τὸ μισὸ τοῦ κανονικοῦ), ὁ πελάτης ἔχει στὴ διάθεσή του μιὰ ἠλεκτρικὴ ξυριστικὴ μηχανή, μιὰ πετσέτα καὶ μιὰ καρέκλα.

—Δὲν ἔχει μόνον τὴν πολυλογία τοῦ κουρέα.

Συμπεράσματα μακροχρονίου μελέτης
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΟΔΑΠΗΝ

ΤΗΣ κ. ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΝΗΛΑΚΗ

Ἡ μουσικὴ ἐκπαίδευσις γίνεται ἀποτελεσματικὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα; Καὶ γιατὶ πολλοὶ σπουδασταὶ ἀναγκάζονται νὰ καταφεύγουν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν;

Τὸ θέμα εἶναι εὐρύ καὶ πολύπλοκο. Θὰ πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσουμε καὶ νὰ ἀναζητήσουμε τὰ πραγματικὰ αἴτια, ὥστε νὰ καταπολεμηθῇ τὸ κακὸ εἰς τὴν ρίζαν του. "Ισως εἶναι οὐτοπία νὰ θελήσουμε νὰ καταπιαστοῦμε μὲ τὰ κακῶς κείμενα. Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ ἐπαναπαυώμεθα καὶ νὰ συνεχίσουμε μίαν ἐσφαλμένη κατάστασιν οὔτε ἐμποδίζει νὰ ἐξετάσουμε μερικοὺς παράγοντας ποὺ συντελοῦν πολὺ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ κακοῦ, ποὺ ἂν τοὺς ἀντιμετωπίζαμε, ἴσως περιορίζαμε κατὰ κάποιον τρόπον αὐτὴν τὴν κακοδαιμονίαν Εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτὸ κατέληξα ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνια μελέτη γύρω ἀπὸ διάφορα παιδαγωγικὰ συστήματα δικά μας καὶ ξένα καὶ ἀπὸ συστηματικὴ παρακολούθηση σπουδαστῶν ποὺ ἐξεπαιδεύθησαν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. Ἡ διαπίστωσις τῆς προσπαθείας μου αὐτῆς εἶναι, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ μουσικὴ μόρφωσις εἶναι ἀποτελεσματικὴ σήμερα, ἐφ' ὅσον γίνῃ μὲ ὡρισμένας προϋποθέσεις καὶ μπορεῖ νὰ λάβῃ ἀνάλογον θέσιν εἰς τὸ παγκόσμιον στερέωμα ποὺ πολλὲς φορὲς θὰ τὸ ἐζήλευαν καὶ οἱ πιὸ ἀναγιωρισμένες

Ἀκαδημίες τῶν γνωστοτέρων μουσικῶν κέντρων. Καὶ πρῶτα--πρῶτα θὰ πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις Θὰ περιορισθῶ ἐν συντομίᾳ σε τρεῖς βασικές.

Πρῶτον: Νὰ πάψουν τὸ Ὠδεῖα νὰ περιτριγυρίζονται ἀπὸ τὶς κλίκες, ὥστε τὸ δίκαιον τῶν μαθητῶν νὰ ἀπονέμεται ὅπου κι' ἂν εὑρίσκεται μὲ κριτήρια ἀμερόληπτα ποὺ βάσις θὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ καὶ καθ' ὅλα ἀρτία κατάρτισις τῶν ἀποφοίτων καὶ ὄχι ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε παρεμβάσεις προσωπικῶν γνωριμιῶν, συμπαθειῶν ἢ οἰκονομικῶν ὑπολογισμῶν τῶν Ἱδρυμάτων, ὁπότε οἱ τίτλοι τῶν σπουδῶν νὰ ἀποφέρουν τὴν ἀναγνώρισιν τῶν κόπων τῶν σπουδαστῶν, ὅταν θὰ ἐχρειάζετο νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν.

Δυστυχῶς ὅμως παρατηρεῖται πολλὲς φορὲς τὸ φαινόμενον νὰ χορηγοῦνται τίτλοι ποὺ οἱ ἀπόφοιτοι, ὄχι μόνον δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν λόγῳ πλημμελοῦς καταρτίσεως, ἀλλὰ ἀκόμα νὰ μὴν τολμοῦν νὰ τοὺς ἐμφανισουν ἀπὸ ἐντροπή, σὰν νὰ ἦσαν αὐτοὶ ὑπεύθυνοι ὅταν ὅπως δήποτε θὰ ρθῇ μιὰ ἡμέρα ποὺ θὰ τὸ διαπιστωσουν.

Δεύτερον: Ὑπάρχουν ὡρισμένοι καθηγηταὶ ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ προτείνουν μαθητὰς εἰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις χωρὶς νὰ εἶναι ὥριμοι πρὸς τοῦτο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ λέν ὅτι ἔδωσαν πολλὰ πτυχία, ἢ διπλώματα, νομίζοντας πὼς εἶναι ἕνας τρόπος κι' αὐτὸς νὰ ἐπιβάλλονται περισσότερο, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα πέφτουν θύματα τῶν ψευτοφιλοδοξιῶν. Ἐξ οὗ καὶ τὸ γνωμικὸν «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὼ εὖ» καὶ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργῆται δυσπιστεία καὶ νὰ χάνεται, ἡ ἐμπιστοσυνη τῶν σπουδαστῶν.

Τρίτον: Εἰς εὑρεῖαν κλίμακα ὑπάρχει ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἡ μουσικὴ κατάρτισις γίνεται ἀρτιωτέρα. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὅσοι ἔχουν ἄγνοια, θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι αὐτὴ ἡ ξενομανία πολλὲς φορὲς ἔχει τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἀναγκάζει πολλοὺς οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἐξασκήσουν ὡς ἐιοπριστικὸν ἐπάγγελμα τὴν μουσικήν, νὰ κάμουν τουριστικοὺς περιπάτους νὰ προσκυνοῦν μερικὰς ἐπιστολὰς ποὺ ἴσως ἀκριβοπληρώνονται, ἄλλος, ποὺ ἡ γνησιότης των εἶναι ἀμφιβόλου προελεύσεως, γιατὶ ποιὸς ἐνδιαφέρεται νὰ τὰς ἐξακριβώσῃ καὶ ποιὸς ὅλες μαζί, εἶναι προσωπικὲς γνῶμες ποὺ συνήθως προσφέρονται γιὰ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα λόγο, ἀλλὰ ποὺ ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ ἔχουν ἀναγωρισμένη ἀξία ὅπως οἱ τίτλοι τῶν μεγάλων μουσικῶν Ἱδρυμάτων.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀποδεικτικὰ οἱ ἔξυπνοι καὶ οἱ ἐπιτήδειοι ἐπιδεικνύουν εἰς τοὺς εὐκολοπίστους καὶ τοὺς πείθουν γιὰ κάποια ἀνωτέρα μόρφωσι, ἐνῶ ἡ πραγματικότης εἶναι τελείως διαφορετική. Μάλιστα ὑπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις ποὺ ἀπόφοιτοι πηγαίνοντας νὰ τελειοποιηθοῦν ἐπιστρέφουν χειρότεροι. "Οπως ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ ἄλλες περιπτώσεις ποὺ ἀποτυχημένοι σπουδασταὶ τῶν Ἑλληνικῶν Ὠδείων, καταφεύγουν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν πρὸς ἀπόκτησιν ἑνὸς ἀπολυτηρίου.

Καὶ ἐρωτῶ: Μήπως ὁ προσκομίζων ἕνα τέτοιο ἀποφοιτήριο σπουδῶν θὰ ἔχῃ μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τοὺς τίτλους τῶν Ἑλληνικῶν Ὠδείων; Μήπως ἐὰν τὰ χρόνια ποὺ ἐργάσθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα ἐὰν τὰ εἰργάζετο ἐδῶ δὲν θὰ εἶχε ἀποδοτικώτερα ἀποτελέσματα; Γιατί, ἡ μουσικὴ εἶναι διεθνής, καὶ τὰ στοιχεῖα της εἶναι ἴδια παντοῦ, ἀλλὰ ὁ δρόμος της εἶναι σκληρὸς καὶ τραχὺς καὶ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους ὅσοι θελήσουν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Καὶ ἐφ' ὅσον πραγματικὰ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ ἐργασθοῦν μὲ μεγάλη ἐπιμονὴ χωρὶς νὰ διάζωνται ἐάν φιλοδοξοῦν νὰ φθάσουν σὲ ἀξιόλογο σημεῖο ποὺ τίποτα δὲν θὰ ἔχουν νὰ ζηλέψουν ἀπὸ τοὺς ξένους συναδέλφους των.

Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ ἔχουμε πολλὲς φορὲς διαπιστώσει. Ἔρχονται ξένοι ἐκτελεσταὶ ποὺ μᾶς ἀφίνουν τελείως ἀδιάφορους καὶ περνοῦν ἀπαρατήρητοι. Ἐνῶ ὑπάρχουν δικοί μας ποὺ μᾶς συγκινοῦν βαθειὰ μὲς τὴν ψυχή μας.

Καὶ γιὰ νὰ ὁλοκληρώσω τὶς σκέψεις μου θέλω νὰ τονίσω τὸ ἑξῆς: Δὲν θὰ ἤθελα νὰ θεωρηθῶ ἀντίθετη πρὸς κάθε ἀνάπτυξι καὶ πρόοδο ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος προκειμένου γιὰ τὴν μουσική. Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν προσωπικότητες εἰς τὸ μουσικὸ στερέωμα καὶ μεγάλη ποικιλία, σὲ ὅλες της τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὶς παρακολουθήσουμε ὅλες ἀπὸ ἐδῶ. Αὐτὲς ὅμως οἱ μουσικὲς αὐθεντίες εἶναι τὸ ἐπισφράγισμα μακροχρονίου μελέτης, μόχθου καὶ πάλης ποὺ κατώρθωσαν νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς τὸ παγκόσμιο μουσικὸ στερέωμα, δημιουργοῦντας δικό τους προσωπικὸ ὕφος καὶ ἐὰν χῆς ἔργον εἶναι νὰ μπορῇ νὰ τοὺς ἀκούῃ κανεὶς. Αὐτοὶ ὅμως γιὰ νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς κάτοχος τῆς τελείας τεχνικῆς καταρτίσεως καὶ νὰ ἔχῃ πλήρη καλλιτεχνικὴ ὡριμότητα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ὠφεληθῇ.

Οἱ μεγάλοι ἑρμηνευταὶ δὲν κάμνουν ὅμως τοὺς παιδαγωγοὺς "Ωρισμένοι ἐξ αὐτῶν ἔχουν μεταφέρει τὰ συστήματα καὶ τὰς γνώσεις των σὲ μεθόδους ποὺ μπορεῖ ὁποιος θέλει νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ παντοῦ σύμφωνα μὲ τὴν προσωπική του ἀντίληψι καὶ τὸ δικό του ὕφος, γιατὶ ἡ μουσικὴ δὲν καλουπιάρεται. Τὸν ρόλο τοῦ παιδαγωγοῦ τὸν ἔχουν ἀναλήβει οἱ μαθηταὶ των ποὺ ἀρκετοὶ ὑπάρχουν κι' ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν βλέπουμε τίποτα περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔχουμε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα περισσότερο ἐπιμελημένα.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει λοιπὸν νὰ ἀντιληφθοῦμε καλὰ εἶναι: Γιὰ νὰ ἀνεβῇ κανεὶς τὰ ἀνώτερα σκαλοπάτια τῆς τέχνης δὲν εἶναι ζήτημα μόνον τὸ πῶς θὰ ἀπαχτήσῃ ἕναν τίτλο ἑνὸς Ἱδρύματος ὁποιουδήποτε μέρους, ἀλλὰ πῶς θὰ κατωρθώσῃ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὴν μουσικὴν του κατάρτισιν ποὺ ἀρχίζει μετὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ τοῦ τίτλου εἰς τὸν λαβύρινθο τῆς μουσικῆς ἐπιστήμης, ὥστε μὲ τὴν σειράν του νὰ τὴν κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, εἴτε σὰν συγγραφεὺς, ἑρμηνευτὴς ἢ παιδαγωγός.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΑΚΗ
Καθηγήτρια πιάνου Ἐθνικοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι ἐπίκειται ἡ συνομολόγησις συμβάσεως, δι' ἧς ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ θέλει προβῇ εἰς ἐξαγορὰν ἐγκαταστάσεων παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, κειμένων ἐν Καλαβρύτοις. Ν. Ἀχαΐας, ἰδιοκτησίας τῆς ἐν Καλαβρύτοις ἑδρευούσης Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας Καλαβρύτων Γ. Σ. Τσεκούρας καὶ Σία.

Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀνακοινώσεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3523) 1956 Ν. Διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διανομῆς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας», ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης ἐναντι τῶν πιστωτῶν τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας Καλαβρύτων Γ. Σ. Τσεκούρας καὶ Σία ἀπορρεούσης ἐκ τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Δεκεμβρίου 1959
Ἐκ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ

ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ CONTEX-10

Πρόσθεσις — Ἀφαίρεσις — Πολλαπλασιασμὸς—Διαίρεσις μὲ Πλῆκτρα
Ἀπλούσταται—Ἀντοχῆς · Φθηναί.
Ζητήσατε ἐπίδειξιν ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεώς σας
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 3.300
Μὲ εὐκολίας πληρωμῆς
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 89 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 46—72
Ε. Κ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

AMERICAN ELECTRIC
Ἐφωδιασμένον μὲ τὴν